

sobota 4. 7. 2020

69. ročník
Loutkářská
Chrudim

ROZHOVOR

Loutkové divadlo se nebrání fantazii a odvaze

Jana Soprová

Zdeněk Dočekal, skladatel a aktivní hudebník, má na kontě spoustu zářezů, ať na velkých, tak i komorních scénách. Podobně jako včerejší zpovídaný ovšem prožívá v roli porotce Loutkářské Chrudimi svůj debut.

Na Loutkářské Chrudimi jste poprvé. Jaký je váš vztah k loutkovému divadlu a jaká první vzpomínka spojená s tímto žánrem?

V dětství mě bavilo domácí rodinné loutkové divadlo, měli jsme doma loutky a kulisy a já si s nimi hrál. Pak jsem se s divadlem, včetně loutkového, setkal až v dospělosti přes muziku. Spolupracoval jsem jako skladatel a hudebník třeba s Kubou Maksymovem v kladenském Lampionu, ale také se slovenskými loutkoherci v Divadle Karla Spišáka v Nitře. Tak jsem se to trochu naučil.

Přišel jste tedy k divadlu přes muziku. Máte v rodině nějaké hudební geny?

Všichni z naší rodiny v dětství hráli na housle, ale pak toho nechali. Takže jsem asi první v rodině, kdo se věnuje muzice dál.

Kde jste studoval?

Vystudoval jsem na Konzervatoři Jaroslava Ježka obor klavír.

Takže skladatelství jste si k tomu přidal sám?

To mě začalo bavit, když jsem v 18 letech začal hrát v Divadle Šumperk jako pianista, v inscenaci Edith a Marlene.

V současné době je možné vaši muziku slyšet na různých malých pražských scénách – v D 21, na Palmovce se skupinou Cabaret Calembour, v Komorní činohře nebo v Divadle v Celetné. Všude tam působíte i jako hudebník nebo performer. Je vám bližší

pokračování ze str. 1

skladat, nebo vás více láká aktivně se účastnit procesu zkoušení a potom i představení?

Asi obojí. Protože i když tu muziku píšu, jsem většinou na zkouškách nebo se účastním těch představení jako muzikant, herec nebo figura na jevišti. A to nejen v Praze, ale také ve větších divadlech v Kladně, Mladé Boleslavi či Příbrami. Mám už vlastně docela velký okruh scén, se kterými pravidelně spolupracuji. Ale jedná se převážně o činoherní divadla.

Co vás inspiruje ke konkrétní muzice k představením?

Asi nejsvobodnější a nejzajímavější je právě loutkové divadlo. V mnoha ohledech vyžaduje docela výrazný vklad od všech složek. Navíc loutkové divadlo se nebrání fantazii a odvaze, u klasičtějších her je hudba využívána jen jako předěl mezi situacemi, někdy jako predehra. Takže je to dost často technická záležitost. Kdežto u loutkového divadla jsou všechny složky velmi důležité a můžou být na chvíli i velmi nosné samostatně. Činohra se často obejde i bez muziky. Jednou se mi stalo, že jsem hudbu sám škrtl a představení bylo úplně bez hudby. Protože jsme zjistili, že je v té činohře vlastně zbytečná. Někdy se stane, že oproti původním velkým plánům na začátku se režisér vydá jinou cestou, skladatel něco napíše, ale pak se ty dvě cesty nepotkají. Když to nevzniká synteticky, ale odděleně, hudba se s režijním záměrem potká někdy až dost pozdě, a někdy vůbec. To se pak škrtá, opravuje, a třeba se zjistí, že to ani není potřeba. Ale když už je hudebník zaplacený...

Jakým způsobem ve vašem případě hudba vzniká?

Pochopitelně se snažím být na zkouškách, což je důležité pro všechny složky inscenace. Ale zkouší se šest týdnů a zvládnout být na zkouškách a současně komponovat není možné. Takže se z toho musím vyvlíknout, abych stihl materiál na zkoušku připravit.

Jak přicházejí nápady?

Setkal jsem se se dvěma základními postupy. Někdy má režisér dost konkrétní představu, jak by ta hudba měla vypadat. Když je to případ činohry, má jistou představu o tom, kde se to odehrává a co by ta hudba měla splňovat. Jsou tu jasná kritéria, jde třeba jen o nějaké rytmizování situací, předěly, které názorně oddělují scény – tam je to dost jasné. Režisér většinou nabídne nějaký inspirační zdroj nebo příklad, abych věděl, jak přemýšlí, ale dost často to neumí vysvětlit. Druhý způsob, který mě baví, je možnost podílet se i na dramaturgii projektu. To se mi stalo například při spolupráci se studenty v Banské Bystrici, kdy jsem měl možnost do textu i dra-

maturgicky zasahovat a mohl jsem si vybrat texty, které jsme zhudebnili. Jednalo se o folklórní hru od Ferka Urbánka a já k tomu vybral texty od Jána Kolára, z kterých jsme udělali písničky. Nebyla to úplně folklórní hudba, ale mělo ji to připomínat. Ta plocha, kterou jsem si určil, tam zůstala a fungovala.

Někteří skladatelé se dlouhou dobu věnují přípravě, vy jste vystudoval „jen“ Ježkovu konzervatoř a přitom jste velmi žádaný skladatel...

Možná je to proto, že nemám takové nároky jako jiní skladatelé, kteří by něco takového třeba nedělali, protože by to cítili jako svazující. Ono se vlastně od té scénické hudby ani tolik nechce, je to spíše taková služba. Věřím, že pro skvělé skladatele, kteří mají obrovský tvůrčí přetlak nebo potřebu originality, je tohle limitující a vlastně nepříjemný protiúkol. Protože takové hudby si dost často ani nikdo nevšimne.

Jaká hudba pro vás byla na počátku tou největší inspirací. Máte oblíbené skladatele?

Z klasické hudby je to Leoš Janáček nebo moderní skladatelé. Žánrů je tolik, že se nedá říci přesně, kdo to je. Pro mě jsou kromě Janáčka zajímaví třeba Bohuslav Martinů nebo E. F. Burian. A z té hudby, která slouží konkrétním účelům, je to třeba Zdeněk Liška nebo Václav Trojan. Oni při komponování filmové hudby velmi přesně splňují zadání, ta hudba je velmi umělecky kvalitní a zároveň dobře slouží účelu. A u Lišky je ta hudba velmi často funkční i bez toho filmu. Je zajímavé sledovat, jak hudba, která vznikla pro nějaký účel, samostatně funguje. Vytváří takovou zvláštní plochu, kdy tomu chybí ten obraz, a má tak zvláštní náladu nebo rytmus.

Nicméně inspiraci jako skladatel malých scén často berete i odjinud...

Baví mě skladatelé a hudebníci, kteří nějakým způsobem míchají žánry, třeba Kurt Weill, dvorní Brechtův skladatel, nebo E. F. Burian, který měl také k muzice velmi specifický přístup. Dost často poslouchám kabaretní kapely, nebo kapely nějak spojené s divadlem jako Tom Waits. To je pro mě muzikant a divadelník zároveň – ta jeho představení jsou v podstatě takové malé inscenace. Mnohdy se jedná o pokleslé žánry.

Více funkcí máte třeba v představení spolu Kašpar, v kabaretu Jonáš a tingl-tangl, ale také třeba v Cabaretu Calembour, jehož členy jsou výhradně herci, z nichž ale třeba Igor Orozovič skládá. Jak se s ním spolupracuje?

Ano, on vlastně pro Calembour skládá všechno. Igor má docela jasnou představu a snaží se to hodit na mě, abych melodii zahrál podle jeho představ. A je v tom hodně náročný. Tím, jak je herec, vnímá hudbu po té emoční stránce daleko zásadněji. Je s ním dost obtížné komunikovat, protože jeho slovník je dost složitý a expresivní, pokud jde o hudbu. A než se dobereme k finálnímu tvaru, je to někdy docela těžké. Z mého hlediska není třeba k tomu říkat proslov o dynamice, ale prostě jen říct, že mám být expresivní. S Calembourem je fajn spolupráce, hodně mě baví, protože jde o literární kabaret doplněný hudbou. Pro mě je zajímavá i ta literární složka, potkal jsem se s takovým přístupem i přes Přemysla Ruta, u kterého jsem se „dovzdělával“.

Co je teď před vámi?

Momentálně zkoušíme v Mladé Boleslavi Mistrovskou lekci s Dagmar Peckovou, a v Komorní činohře chystá Jirka Bábek novou premiéru. Naplánovaných projektů je ovšem daleko více.

Takže pořád je co dělat?

Mám štěstí, že jsem ty lidi ještě neomrzl. ●

CO MĚ NAPADÁ

Je pátek, sobota, bude neděle

Hana Volkmerová

Je pátek ráno. Je sobota ráno. Že by sci-fi úvodník? Pátek pro pisatelku, sobota pro čtenáře. Ale fakt, že se po celé té dlouhé koronavirové kašpárkárně (myslím mnohá opatření posledních dnů a slovo kašpárkárna se sem hodí), Loutkářská Chrudim koná a je pátek, sobota, bude neděle, je opravdu kvalitní sci-fi. Nemůžu tomu stále uvěřit a nemůžu se jí nabažit. Hodně si užívám dopolední představení. Po krátké procházce podél vířivé Chrudimky, lahodné ranní kávě u Kafekáry a pozdravení s několika ranními ptáčky, která nejsou v seminářích, usedám do sálů. Je zde ještě dýchatelno, méně diváků a zvenku nic neruší. Manžel hlídá dcerku, tak jsem mohla vidět například „čagany“, „kocoura“ a další. Krása. Pak vyrážíme všichni tři na další dopolední představení. Většinou pro děti od 3 let. Krása. Tedy to společné naše pobývání zde. A následuje obědek venku, miluju jíst pod širým nebem. Poté krátké zevlování v potůčku nebo na trávě, odpočinek na pokoji a sem tam zvládneme s dcerkou ještě jedno představení odpoledne. Večery ve společné kuchyňce s přáteli – u piva za 15 korun z ledničky. Krása. A včera, tedy ve čtvrtek, jsem si dokonce mohla i zacvičit. Dcera mi to dovolila. Hrála si sama skoro hodinu. Zkrátka sci-fi a mně nezbývá než dokola opakovat unisono se strýčkem Kurta Vonneguta: „Tak jestli toto není krásna, tak co už??“ ●

Pod blyštivým hábitem

Ema Šlechtová

Divadelní zpracování Malého prince bývají už ze své podstaty riskantní. Saint-Exupéry totiž v textu pracuje s hluboce filosofickou rovinou, která je protkaná naivní dětskou optikou. Jedno nemůže existovat bez druhého. Studio Dva nasadilo titul ze zcela pochopitelných komerčních důvodů, populární předloha ve spojení s oblíbeným Janem Cinou zkrátka lístky prodávat bude. Výsledek, ať už jakkoliv finančně úspěšný, je však plochou hrou na originalitu.

Stavět dramaturgii na tom, že předlohu každý zná, je obvykle šikovné řešení. Úprava dokonce škrtá autorovo alter ego, tedy postavu letce, a do středu pozornosti staví právě Malého prince. Tento zásah zdůrazňuje pocit samoty, princův přítel po celou dobu absentuje a stejně jako v *Čekání na Godota*, je umocněna atmosféra očekávání něčeho, co už nepříjde. V tomto bodě však veškerá kreativita ze stran tvůrců končí. Výsledný tvar je kumulací klišé a postrádá jakýkoliv přesah. Vizualně efektní práce se stínohrou, větráky a objektovými metaforami se napříč představením jen recyklují. Na první pohled alternativní scénická řešení, jsou ve skutečnosti pouze nevyargumentovanými výkřiky do tmy. Hudba, která připomíná soundtrack ulepených romantických dojáků z Hollywoodu, divákovi neustále vnucuje emoce, které však nevznikají. Snaha o uměleckost je sice v kontextu komerčních divadel do jisté míry záslužná, ale nestačí.

Jan Cina je talentovaný, výborně zpívá, ale nemůžu se ubránit pocitu, že je inscenací znásilněn. Můj pocit z představení je určitě ovlivněn atmosférou Loutkářské Chrudimi. Upřímnost a přesvědčení, které zde na denní bázi diváci můžou vidět, nahradí putavé efekty. O to víc se ujišťuji, že to, že má divadlo na vizuální kejkle finanční prostředky, není žádnou zárukou kvality. Mnoho inscenací z hlavního programu představuje mnohem hlubší, propracovanější a kvalitnější divadlo, než to, které vyprodá divadelní sály. ●

Buchty, loutky a ta láska

Sára Kordová

Ve čtvrtek 2. 7. Jsme měli možnost vidět hned dvě inscenace pražských Buchet a loutek. Ve tři hodiny odpoledne to byl klasický Paleček a jeho cesta za láskou a velikostí, zatímco v půl desáté měli šťastlivci, na které zbylo místo, možnost vidět poněkud drsnější příběh o lásce, čistotě i morální zvrácenosti. V prvním představení jsme se s Palečkem naučili, že ne všichni lidé mluví pravdu, ne každý železniční průvodčí je seriózní, že lidé se špatnými úmysly jsou vytrvalí a kupodivu i to, že mít děti je výhoda. Způsobem, který je pro Buchty a loutky typický, se nám střídaly úroveň příběhových linií z jevištětka na přiznané vodiče a zase zpátky. Humor založený na kontrastu mezi živým hercem a loutkou bavil děti v prvních řadách tak, že se jejich smích rozléhal celým prostorem letního kina. Paleček se nenechal přesvědčit ke spoluúčasti na loupení a za svůj ryzí charakter byl odměněn. Našel lásku u krásné princezny. Vychytralý zloděj byl dopaden. Krásný happy end!

Případá vám příběh zbytečně přímočarý? V tom případě doufám, že jste se byli podívat i na večerním představení *Vítězné svině*. Věřím, že na své si přišli obzvláště milovníci japonského divadla Nó (či Nógaku), ve kterém se příběh vypráví chvíli v minulosti, chvíli v hlubší minulosti a občas i v přítomnosti. Děj formující se v rozhovorech loutkářů i loutek se nabaloval, jako sněhová koule až si divák nebyl jist, kdo zrovna vypráví příběh, který je v tu chvíli hrán. Ano, tak takové to tedy bylo. Hlavní linií příběhu byla nevinná a zakázaná láska dvou mladých lidí, Edgara a Lydie. Všechny ostatní dějové linky obsahovaly surovou atmosféru (skutečného) světa – alkohol, sprostá slova, vyprazdňování a morbidní příhody o zabíjení zvířat. Tento kontrast vyvrcholil spojením (doslova) obou významových linií. A ve chvíli, kdy se dva zamilovaní poprvé intimně sblížili (vlastně úplně náhodou – čistí a nevinní až do úplného konce) byl jejich milostný akt, ztvárněný velmi popisným až edukativním způsobem a záhy přerušen tajemným vrahem. Jejich smrt byla pomalá a bolestivá. Vracíme se do prvního obrazu a zjišťujeme, že jejich vrah si celou dobu povídá s otcí obou milenců a nemůže pochopit, proč potěšení ze zabíjení zvířat je v pořádku, ale zabíjení lidí už ne. Umírají všichni kromě tajemného vraha. Ten nakonec uléhá do rakve a vlastně lituje zbytečné smrti mladého páru. Obě inscenace mluví o lásce. Každá jiným způsobem, ale důležité je, že tam ta láska je! ●

Seminář A • Od textu k inscenaci

Rytíři hranatého stolu

František Kaska

Ve sborovně Zdrávky sídlí už několik let takzvaný „lavorový“, tedy dramaturgický seminář. Ten zvláštní název vznikl v letech tropických veder na LCH, kdy se účastníci chladili ponořením nohou do umyvadla s vodou. Doba pokročila, mají klimatizaci, ale jinak se, v dobrém, nic nezměnilo od dob, kdy jsem v něm rád pracoval. Vcházím, přivítám typickým „No, tys nám tu chyběl“ Ludka Richtera. Kolem hranatého stolu sedí šest mužů a jedna žena a rozebírají možnosti textu připraveného jedním z účastníků. A je to krátký prozaický text Shela Silversteina: O stromu, který dával (...až se nakonec celý rozdál).

A ten, který stále dává řekne: „Jak ale zobrazit, že ta jabloň stále dává, tedy jí ubývá, ale ona je tím šťastná?“ A ten, který rád spojuje řekne: „Ta jabloň bude jeho žena, ne?“ A ten, který chce, aby jeho žena byla jabloň mlčky kývá. A ten, který stále dává řekne: „V tom případě potřebuji tvoji ženu vidět, jestli je dostatečně transparentní“. A ten, který chce, aby jeho žena byla jabloň se usměje. A ten, který miluje iluzivní divadlo řekne: „Tak zatímco bude pozornost soustředěná na užívání si toho kluka, dva herci v černých kuklách tu jabloň pozmění.“ A ten, který stále dává řekne: „Ty změny jsou ale důležité, potřebujeme je akcentovat, najít výtvarné a zvukové prostředky.“ A ten, kterému se líbil Šťastný princ, ale moc si ho nepamatuje řekne: „Tady na Chrudimi přece byla ta inscenace o krásném princovi, který se taky rozdával a byl tam jako socha, ze které odebírali démanty.“ A ta, která je jediná ta, řekne: „Je nutné rozfázovat ty zásadní proměny. Ztráta jablek, větví, kmene... A ten, který stále dává řekne: „A bude-li to žena, pak najít metafory změn jabloně pro změnu ženy.“ A ta, která je jediná ta, řekne: „Když to jasně nevymyslí, tak mu to pak rozmetají kritici“. A ten který stále dává řekne: „Kritiky sem zatím netahejme. Stejně to bude na tobě, jak to vymyslíš.“ A ten, který chce, aby jeho žena byla jabloň přikývne. A ten, který stále dává, řekne: „My jen hledáme možnosti, ukazujeme směr, klademe otázky. Pokud nějaký nápad, co zazní tady, požiješ, fajn, ale nebývá to tak časté.“

A ten který má rád šťastné konce řekne: „Já bych přesto chtěl, aby to dopadlo nějak hezky. Ne, že ona je stará a on taky a pak spolu umřou.“

A o pauze si ještě můžu s lektorem Ludkem Richterem popovídat i já.

Takže máš letos šest seminaristů?

Alespoň je na každého dost času. Měla tu být ještě jedna účastnice, ale nakonec se nám bála poslat text, že jí ho moc rozmetáme.

Nepochopila, že i to je účel semináře.

Jasně. Uvědomit si úskalí textu a zhodnotit, že jsou natolik velká, až je lepší se do inscenování nepustit je stejně cenné.

Často ovšem dramaturgové a režiséři text rozebraný v tvém semináři k inscenování dovedou.

Některé inscenace jsme mohli jsme vidět v minulých letech i na Chrudimi. Třeba loňská *Ošklivá princezna* plzeňské Boudy, nebo inscenace Dany Bláhové, tady Rudy ze Spojáčku...

Letos pracujete spíš na dramatizaci literárních předloh nebo jsou tu i texty autorské?

Škála se sešla široká. Východiskem jednoho projektu je taková ta přecvakávací pohádka v několika okénkách: pak tu máme povídku z Dekameronu, dramatizaci *Sedmera krkavců* i text současného autora o ježibabách, který je ale ovlivněn starými loutkářskými texty. Každý účastník posílá buď předlohu, rozpracovaný text, či už hotovou první verzi ostatním, abychom se připravili a společně je pak diskutujeme.

Takže vše je jak má být.

Ludku, ty jsi jako ta jabloň! ●

Seminář B • Hledání tématu

Do semináře B přicházím akorát v době pauzy. V prostorné místnosti Chrudimské besedy posedávají skupinky seminaristů a v tichosti spolu rozpráví. „Vy ještě nepracujete? Ten čas je váš. Pojďme ho využít než skončí seminář.“ Do místnosti přichází lektorka Jana Pilátová a povzbuzuje seminaristy k činnosti současně mírumilovným i káravým tónem. Všichni bez mrknutí oka vstávají a okamžitě se rozprostírají po místnosti. Každý začíná tam, kde před přestávkou přestal. A je vidět, že skupina již odvedla spoustu práce. Během individuálních etud pracují se svým tělem, dechem i prostorem. Každý prochází svou specifickou sestavu pohybů. Objevují se statické, ale i výrazově odvážné momenty. I bez vysvětlení je mi jasné, že každý pohyb byl pečlivě vybrán a má svůj smysl. Jednotlivci se střídavě chodí šepem radit k lektorce a znovu se vrací na svá místa. Postupně si všichni sedají, na znamení toho, že jsou připraveni na další část. Ta se odehrává více kolektivně. Seminaristé tvoří kruh a navzájem si ukazují, k čemu v pohybovém cvičení dospěli. Nejde jen o pohyb, jde o repetitivnost určitých prvků sestavy, o to, jak jdou za sebou a co znázorňují.

Ptám se seminaristky:

Já: „Jak jste se seminářem zatím spokojená?“

S: „Jsem velmi spokojená! Já jsem se hlásila přímo k Janě Pilátové, kterou znám z DAMU. Takže jsem šla najisto.“

Já: „To znamená, že vaše očekávání byla naplněna?“

S: „Rozhodně. Víte, ona je co slovo, to perla.“

Já: „A jak byste popsala průběh semináře?“

S: „Jana Pilátová, jak už sama zmínila v rozhovoru, se snaží najít to společné pro nás všechny. Protože jsme velmi různorodý kolektiv, je to docela oříšek. Ale to je na tom právě zajímavé.“ ●

POZVÁNKA

TROJHLAS aneb Loutková animace třikrát jinak

Koprodukční filmový projekt Trojhlas, který se představí na promítání v Muzeu barokních soch 4. a 5. července, je výsledkem spojení tří zajímavých studentských filmů, které vznikly souběžně na třech českých uměleckých školách – FAMU, UMPRUM a Západočeská univerzita v Plzni. Autory Trojhlasu spojuje nadšení pro loutkovou animaci a v každém snímku vyniká potřeba osobního autorského sdělení.

Trojice Betonová džungle – Marie Urbánková (UMPRUM) / Dcera – Daria Kashcheeva (FAMU) / Noctuelle – Martin Pertlíček (ZČU) se divákům již samostatně představila a nyní cestuje po světových filmových festivalech a sbírá první ocenění.

Projekt producentky vedou čerstvé absolventky magisterského studia oboru produkce pražské FAMU – Mária Moťovská a Zuza Roháčková. Iniciátorem a supervizorem projektu byl producent Martin Vandas ze společnosti MAUR film, která se dlouhodobě orientuje na vyhledávání a podporu animačních talentů.

„Celý projekt je pokusem spojit studenty různých škol, s různým zázemím a alespoň trochu jim přiblížit profesionální podmínky realizace i dalšího šíření. Navíc díky výstavě můžeme filmy šířit do galerií a dalších prostor, než jsou kina“ vysvětlil Martin Vandas.

Výstavu Trojhlas můžete zhlédnout ve foyeru Divadla Karla Pippicha do 6. 7. 2020. ●

Seminář G • Loutkové divadlo do každé rodiny

Vlastní malý skládací svět

Bára Jurašková

Už od schodů je v první patře chudinské Zdrávky slyšet drnění a hučení, čím blíže k ceduli s nápisem SEMINÁŘ G, tím méně lze slyšet vlastního slova. Ve dveřích na konci chodby se od rána vrtá, stlouká a šroubuje. Komu se někdy zachtělo vyrobit si vlastní loutkové divadlo, ale zdálo se mu to příliš složité a pracné, pro toho je tu seminář s truhlářkou-loutkářkou Bárou Hubenou, aby ho přesvědčil o opaku. Lektorka vytvořila vzorovou kukátkovou scénu „... kterou je možné rozložit, účastníci si tak budou odnášet domů malou dřevěnou bedničku,“ vysvětluje mi. Tahle malá scéna je sice seminářistům inspirací, ale každý se do tvoření pustil s jinou myšlenkou a motivací. Vesměs dospělí účastníci přitom často spojuje touhu využít osvojené techniky ve vlastní profesi, které se nejčastěji točí kolem vzdělávání. Téma je na fantazii každého autora či autorky a dost možná zrcadlí záměr, se kterým přišli. Někdo se soustředí na příběh, jiní hlavně na techniku. Vedle samotného divadla je přeci jen práce se stroji na opracovávání dřeva (nebo i šicího stroje) tím nejzajímavějším, co si na kurzu návštěvníci vyzkouší. A bude představení? Prý, zbude-li čas. Možná se ale budou účastníci snažit během pěti dní festivalu spíše co nejlépe vyšperkovat vyrobené loutky a jejich malý skládací svět. ●

Špióníme zas a znova...

Seminář C

Škoda, že nejsme kuřáci všichni.
Jdem se potápět, berem reprák.
Všichni, kdo si koupili latexový oblečení šli do vany
a zkoušeli ho.
agenti - Larvičky -

Seminář G

Dřevo, drát, dřevo, provázek, dřevo, vrtačka, dřevo, pila, dřevo, hřebík, dřevo...
 Drak 2 x, černokněžník, čerti (hodně čertů), kyta-
 ra, Drtina, Karkulka, vlk, liška, kašpárci, smrtka,
 (nebo smrták?) a spoustu dalších vyrobených
 loutek.

Někdo si jde za svým cílem, ale většina z nás vidí jen (že všechny ty loutky použije).

P.S. : Barča je nejjjj!!!

Seminář L

Vystříhat, vybarvit, udělat hvězdu, nalepit, dát si sváču, dokreslit, dojit si na záchod, přišít, napít se, udělat hvědu, ulomit, znovu nalepit, dojit si na záchod, ještě jednou nalepit... máma čeká u divadla.

agentka - Pistolnice -

Seminář K1

Ráno jsme hráli hru Hejahají. Měli jsme dvě lektorky. Ta stará pak odešla a zůstala tam jen ta nová. Pak jsme si ve skupinkách vyrobili loutky a pak jsme s nimi hráli krátké představení. Pak jsme udělali z novin koule a hráli jsme bitvu. Pak jsme už jen užívali.

- Blond'até agentky -

Seminář K2

Třetí den na semináři jsme si vyrobili vééélké papírové panáky. (A hrajeme Městečko Palermo.

agent -Kyselá okurka-

„Budeme protestovat!“

agent - PAcitát -

Tento seminář vede úžasný, skvělý a dokonale kamarád Jakub. Na semináři se zaměřujeme na hrátky s papírem a moc nás to baví, například mořské dno. Také jsme napodobovali pohyby papíru. To bylo těžké, ale zábavné. Moc nás baví hrát hry třeba jako Samuraj, Zrcadlo, Městečko Palermo, a také vyrábět papírové loutky. Zbožňujeme vymýšlet krátké pohádky a příběhy. Třeba dnes jsme animovali papírové loutky a vymýšleli příběhy. Bylo to super!

agent - Červená propiska -

O zakleté holubičce

Loutkové divadlo V Boudě, Plzeň

Noc v knihovně

Veronika Švecová

Do obecní knihovny se těsně před zavírací dobou trousí podivné typy. Soubor Loutkového divadla V Boudě se během krátkého úvodu představí v různých postavičkách a načrtne základní love story. Rozrušený knihovník-milovník zapomene v budově svou dcerku, která je však mezi knihami jako doma, a regály s literaturou se rozžívají v pohádkový příběh o síle lásky. Použití scénografie je dynamické a přitom jednoduché, na scéně se stále něco děje a živá hudba kapely v zadním plánu doplněná o zpěv účinkujících vytváří povedený zvukový doprovod a zároveň částečně spoluanimuje akci na jevišti. Loutky lidí v podobě manekýnů vedených pomocí hlavového kolíku mají ještě dva zvířecí kamarády. Je vidět, že soubor má v práci s loutkou bohaté zkušenosti, jejich loutkovodičství je plynulé, bez zádrhelů, dokáží si s manipulací i vzájemně vypomoci. Je osvěžující vidět důraz na práci s loutkou oproti obvyklejšímu "šmrdlení" či bouchání. Hlavní předností inscenace je ale zdařilá dramaturgie. Činoherní rámec lícuje s obsahem loutkového gros celé inscenace, do pohádky jsou zapojeny komediální výstupy, které ale neodbíhají z hlavní dějové linie. Loutkami odvyprávěný příběh by klidně mohl stát sám o sobě, ale drobným dovýprávěním je organicky spojen s činoherní dohrávkou finálního happy-endu.

Ačkoliv má inscenace obtížně popsitelného "amatérského ducha", souboru se podařilo vytvořit téměř hodinový svěbytný tvar, který svou "celovečerní" délkou unese. ●

Díky Boudě jsem se narodil

Rozhovor s Tomášem Jerešem, vůdčím tvůrcem (či tvůrčím vůdcem) inscenace

František Kaska

Tomáši, máš teď úspěšné období. Na Chrudimi uvidíme tři inscenace, na kterých se podílíš.

Úspěšné období? Takhle jsem o tom nepřemýšlel. Dělá to, co mě baví. Ale ano, hraju v *Jenovéřě* a *Pozor Zorro* s plzeňskou Alfou a *O zakleté holubičce* jsem napsal a v Boudě režíroval. Na to, že jsem v divadle zaměstnán jako kulisák, to vlastně úspěch je.

Holubička vychází z předlohy?

Hledal jsem text k dramatizaci ještě na škole a kamarádka přinesla knížku slovenských pohádek. Tahle mě oslovila nejvíc. Nabízela hodně dramatických situací, které se dají scénicky ztvárnit.

A ten rámec knihovny?

Ti, kteří chodí do Boudy, vědí, že sídlíme v budově knihovny, na ty knihy koukáme, když přicházíme, včetně hromad vyřazených k rozebrání. A tak mě napadlo, že knihy, regály, plakáty by mohly být i hezkým scénickým východiskem. A pohádka z knihy může v knihovně ožít.

Jaké to bylo, režírovat v Boudě lidi, kteří ti hráli divadlo jako klukovi. Ty jsi přece byl v Boudě odmalíčka...

Já se do Boudy narodil. A díky ní jsem vznikl. Táta v divadle hrál, mamku přitáhl do Boudy... a pak jsem se narodil. Máma pořád ještě hraje. Režírovat Boudáky? Už mě neberou jako toho malého caparta nebo mladého blázna, jako když jsem zkoušel v devatenácti realizovat své první režie menších pohádek. Teď cejtím důvěru a děkuju jim za to. Věřím mému pohledu na věc. Je to fajn práce, žádný generační střet. ●

Jak Jíra z Roztok si hrad Krakovec vystavit nechal

LS Před Branou, Rakovník

Jak Loutkářský spolek inscenaci vystavil, a přitom se před branou loutkového divadla zastavil

Marta Hermannová

Autoři inscenace s rekordně dlouhým názvem, Tomáš Kapsa a Zdeněk Turek, se inspirovali skutečným hradem Krakovec a dochovanými informacemi o jeho vzniku k vytvoření příběhu, který matně a zpovzdálí připomíná tu nejklaštější loutkářskou předlohu – Fausta. Jejich hlavní hrdina, Jíra z Roztok, se dostává na scestí, když (aniž to tuší) uzavře sázku s ďáblem za vidinou výstavby vysněného hradu nebo balíku peněz. Smlouvu podepíše krví, a tak není cesty zpět. Naštěstí se jeho lapálie ujmou nebesa a vyšlou mu pomocníka (anděla strážného), který má nastalou, doslova zapeklitou, situaci vyřešit.

Přestože je příběh autorský, spojuje v sobě takové postavy, zápletky a znaky, že na mě působí velmi tradičním dojmem a svým vývojem mě příliš nemůže překvapit. To se odráží i v ostatních složkách inscenace. Scénografie je tvořena dřevěnou malovanou konstrukcí, která se různě rozkládá a nabízí tak všemožná prostředí ke hraní s klasickými marionetovými loutkami. Tomáš Kapsa, který představení začíná téměř moderátorským úvodem, sám zastává funkci vypravěče i loutkovodiče všech postav a k tomu si čínoherně stříhne dokonce Pána Boha. Bohužel se však nedá hovořit o poctivém a prvotřídním loutkářském řemeslu – animace marionet není precizní, u postavy anděla se přímo porušují marionetové principy vedení. Zvolený typ hudebního doprovodu také nevnímám jako šťastný – melodie doprovázející dramatické scény připomíná spíš napínavou hudební kulisu televizní soutěže.

Autoři pravděpodobně vědomě pracují s tradičním pojetím loutkového divadla, na tom není nic špatného. Ale působí to spíš tak, jako by na něj pouze odkazovali, využívali osvědčených metod a principů, ale neověřovali, jestli jsou stále a v jejich provedení skutečně funkční. Vymyšlený příběh má šťastný konec, nebe lstí zvítězilo nad peklem a Jíra z Roztok se polepšil. Nic víc ve mně ale bohužel nezůstalo. Umím si představit, že inscenace „Jak Jíra z Roztok hrad Krakovec vystavět nechal a přitom peklo s nebem o jeho duši bojovalo“ může dobře fungovat jako představení pro výletníky na samotném hradě Krakovec, kde bude mít její námět větší hodnotu, na Loutkářskou Chrudim to však za mě nestačí. ●

Rozhovor s Tomášem Kapsou

Sára Kordová

Kolik vás je v souboru? Hrajete často sám? (ptám se vodiče a herce, Tomáše Kapsy)

V souboru je nás asi 36. Obvykle hrajeme ve větším počtu. One Man Show, jako tuhle, děláme jen výjimečně. Na této inscenaci spolupracuji se Zdeňkem Turkem.

Jak jste vybírali předlohu?

Moje zaměstnání je památkář, a jeden kastelán si mi jednou posteskl, že na hrad Krakovec nemá žádnou pořádnou pověst. Tak jsme mu jednu vymysleli. Příběh je tedy smyšlený, ale postavy jsou skutečné historické postavy. Teda krom anděla a čerta.

Kdo vám vyrábí loutky a dělá scénografii?

Hozna Müller, restaurátor a tvůrce loutek. On nám ty loutky připravil a my se Zdeňkem Turkem jsme je pak jen dodělávali.

Jak dlouho se věnujete loutkovému divadlu?

To vám řeknu přesně, od roku 1984. Známy z práce byl ve spolku (Před Branou) a vzal mě tam jednou s sebou. No, a od té doby jsem nadšený do loutek. ●

Černý kocour

Bažantova loutkářská družina, Poniklá

Radost v hrůze

Ema Šlechtová

Bažantova loutkářská družina z Poniklé, reprezentovaná výraznou hereckou osobností Tomáše Hájka, zpracovává hororovou povídku Edgara Allana Poea *Černý kocour* skrze jemnou a precizní meotarovou techniku. Rozpor mezi drsnou výpovědí psychopatického maniaka a jemnou stínohrou už samo o sobě vytváří prostředí pro dramatické napětí. Inscenace je schopná v minimalistickém časovém formátu nabídnout humor i zděšení, ale především je ideálním příkladem kreativní a kompaktní divadelní práce. Hájek se na scéně transformuje v člověka, ze kterého divákovi naskakuje husí kůže. Naplno se oddává zákoutím zvrácené mysli, zatímco do detailu využívá možnosti meotarového řemesla. Každá herecká akce přináší invenci. Umělá krev, do které si s hrůzostrašnou úlisností herec namáčí prsty, se rozstříkne po rodinném albu, nebo se pomalu roztéká v podobě kaluže. Každý prostředek a materiál má v inscenaci své opodstatnění, je dramaturgicky vyargumentován a funguje po smyslu tvaru. Ve 25 minutách se divák může nabažit různorodostí meotarových technik, zatímco se mu stahuje žaludek z neskutečně autentického vyobrazení

úchylnosti. Kombinace vynikajícího činoherního herectví a zvládnutého loutkářského řemesla generuje komplexní divácký zážitek. Hravý, originální a poctivý přístup tvůrce je v rámci včerejšího festivalového dne mým favoritem. ●

Hodný a mírumilovný člověk

Bára Jurašková

Po představení *Černý kocour* jsem krátce vyzpovídala Tomáše Hájka, z Bažantovy loutkářské družiny. Na rozhovor jsem si musela vyčkat krátkou frontu a autor ještě čistil sklo meotaru od krve, ale i tak mi nakonec pár odpovědí poskytl.

Co vás fascinuje na mysteriózních příbězích (Faust, Morfium)?

Já jsem hodný mírumilovný člověk, a když chci zažít nějakou drsnějšou, tak musím do divadla.

Když hrajete horory, bojíte se? Máte mrazení v zádech?

Já jsem velký trémista, takže já se bojím před tím, já si tady prožívám opakovaně velice těžký horor, ale spíš před tím, než začnu hrát.

Jak jste se dostal k technice používání meotaru?

Chtěl jsem dělat stínohru, už před osmi lety poprvé. A byl jsem na to v té době sám, tak to byla taková znouzectnost, jak moci vodit loutky na rovné ploše, takže k tomu pak stačí jeden člověk.

Vy máte letos deset let od prvního představení...

Ano, první jsme tu byli před deseti lety s javajkovou Jenovéfou, ale od té doby už jsme se nezmohli na nic než na mé sólo pokusy s meotarem. Ale my se jmenujeme Bažantova loutkářská družina a naší ambicí je hrát opravdové loutkové divadlo ve více lidech, ale teď žijeme už osmým rokem v takovém provizoriu.

Nutí vás těch deset let bilancovat?

Ne, ne, a ona by ta balance byla docela smutná, protože já si myslím, že my máme v poslední době docela krizi a hrajeme vlastně jen výjimečně a nějak se nestíhá, ale na to se vůbec všichni vymlouvají. Vlastně jsem doufal, že to provizorium skončí dřív, ale zatím v něm jedeme a hrajeme velmi málo. ●

Kuse z diskuse

zapsal František Kaska

Třetí veřejná diskuse začíná o půl hodiny později. Učastníků asi 80. K rozboru tři inscenace. Moderuje Jakub Hulák.

Černý kocour

Jakub Hulák: Vidíme už několikátou inscenaci stejného souboru, tedy Tomáše Hájka se stejným základním prostředkem. Má práce s meotarem progres?

Divačka: Neubráním se porovnání dvou zážitků – z *Malého prince* a *Černého kocoura*. V obou případech skvělá literární předloha, one-man-show se skvělým protagonistou. V prvním případě výpravné, zřejmě drahé, slibující a zázrak se nekonal. Kocour – prostředky skromné, zážitek maximální, vtáhl mě.

Martina Jelínková: Také porovnám dvě one-man-show: Jíra byl pro mě plochý, uspávající, nedivadelní, Kocour mě okamžitě vtáhnul, upoutal a nepustil.

Luděk Richter: Já si dovoluji srovnání ohledně vývoje souboru. Inscenace je dobrá, ale ve srovnání s předešlými, jako by se prostředky ochuzovaly. Poe je samozřejmě kvalitní předloha. V předešlých inscenacích šlo ale o vyprávění někoho zvenku, umožňující komentář, měnil se postoj. Tady to chybí, tím se to zploští. Je to víc prožívané divadlo, ne komentované. Horor vyžaduje ke ztvárnění jiné prostředky, iluzivní. V předchozích inscenacích bylo tématem i že to hraješ ty a proč. A tady to chybí. Dochází až k vnitřnímu psychologickému dramatu.

Divačka: Člověk, když takové představení vidí, se začíná bát i sám sebe. Působivé.

Kristián Kubák: Inscenaci Tomáše Hájka můžeme vnímat v kontextu nebo samu o sobě. To, po čem volá Luděk Richter, tam je. Tomáš staví sebe do kontrastu s postavou Poeova příběhu. Frontální lampička pro mě proměňuje ty dvě polohy. Problémem je akcentování pointy – oprátky. Dramaturgicky je připravená, scénicky nevyjde. Ale jinak – forma a obsah se opět setkaly. Tomáš Hájek pracuje se stínem sama sebe.

Jakub Hulák: Nemám tam zádrhel. Mohlo by se stát, že využívá stále stejný princip, že se vyčerpá. Ale ne. V povídce vede k destrukci alkohol, tady jde o nějakou gradující deviaci do obudných rozměrů. Vnímám vystavěné napětí.

Zdeněk Dočekal: Já si původní povídku přečetl až včera. Tady byla povýšena. Zločinci vtiskl herec tvář. Bylo to sugestivní. Jákýkoliv příběh bych chtěl vyprávět od vás.

Kristián Kubák: Do role oponenta se posunul meotar.

Luděk Richter: Vymizel humor v herecké rovině, ale na meotaru byl.

Jarka Holasová: Pro mě byl meotar v pozici vyšetřovací lampy. Ale pak se vymyká ten úvod.

Tomáš Volkmer: Výborný je vývoj té postavy. Na začátku je normální. Než přijde ten spouštěč našich vnitřních démonů – tady to byla ta krv.

O zakleté holubičce

Luděk Richter: Akcentované jsou paralely mezi typy lidí v knihovně (rámcí) a postavami v pohádce. Dnes se neotevřel příběh otce a knihovnice. A velkým problémem je ta holčička – mezi postavami je nejaktivnější, nejvíce chce posunout ten vztah, ale jako kůň se téměř vzpírá, zdržuje – to jde proti smyslu. Závěrečné přehrání scény s čerty pomocí knih je zbytečné.

Blanka Šefrnová: Potěšilo mě první poselství - vraťte se ke knize, vnímala jsem ten záměr. Knížky se staly hráči. Jen listy z knih vytrhané mě zabolely. Výborné bylo činoherní herectví (obvykle) loutkoherců.

Jarka Holasová: Herectví mělo moc šarže – příliš jasné typy, polopatické.

Divák: To dohrání knihami – viděl jsem stejnou hru v jiném podání. Bylo to přepřákané, vadily mně postavy čertů. Tady čerti nevadili.

Tomáš Volkmer: Boudáci jsou nastavení na klasické loutky, zde překročili hranice. Zabydleli prostor Medu – stal se knihovnou. Herecká práce měla rezervy, příjemná by byla větší autenticita.

Zdeněk Dočekal: Velká kvalita je v hudbě, kapele. Ambiciózní. Chtěl bych ji slyšet více, častěji. Z hlediska scénografie někde knihovna rušila. Uvítal bych odpoutání od ní, klidně jen kapela a černé pozadí.

Luděk Richter: Tím by se rozbourala základní koncepce.

Tomáš Volkmer: Knihovna slouží někde dobře (komnaty čarodějnic), ale v 1. plánu už tolik ne. Prostor by se dal vyčistit.

Blanka Luňáková: Rozumím propojení postav živých a typů v pohádce. Ta šarže ale trvala i u loutek – příliš intenzivní nasazení, nedá se pak stupňovat, těžko se hraje nuance. Zlá postava je jednoznačně zlá hned v první promluvě. Rafinovanější by bylo nejtít tou nejjednodušší cestou. Dát možnost barevnějšímu herectví. Pokud jde o loutkové scény, pro mě chybí napětí u házení jablka, které promění v housenku, kohokoli se dotkne.

Jakub Vašíček: Hlavní postava je holčička, ale má v expozici nejmenší prostor. Není akcentovaná. Ta expozice měla být dramatická. Ta holčička přece něco prožívá. Ale nestane se.

Luděk Richter: Boudáci jsou schopní herectví, ale potřebují režijní vedení, jak pracovat s civilním herectvím a stylizací, výkony jsou také nevyrovnané. Může to být i tak, že v očích holčičky je svět přepálený, ve snovém jemnější.

Kristián Kubák: Vše je o touze dát svět do pořádku. Možná soubor přepálil své možnosti, honí příliš zajíců. Loutka koně potřebuje specifické vedení, sama holčička ji neuvodí (technologie). Kniha jako materiál mě do značné míry irituje. Most z Hrabalových spisů? Rád bych také věděl, jestli mám číst ty tituly.

Jakub Hulák: Koncept knihovny jsem úplně nepřijal. Kdykoliv pracuji s knihou, rozežraji to v knihovně? Trochu křečovitě. Mám potěšení z loutkářských dovedností, ale chtěl jsem to bez knih, těchto kulís a rámců. Ale je to vhodné pro noc knihoven.

Paň knihovnice: Viděla jsem stereotyp vnímání knihoven. Nápis, neochotný knihovník. Mohli jste knihy lépe využít, hrát s tituly, třeba cesta z cestopisů. Když knihy nehrají, působí rušivě. Knihovna mě potěšila, ale byla nevyužitá.

Luděk Richter: Měl to být ideální svět knihy kontra neutěšený reálný svět. Záměr je hlubší, ale nevyzněl.

Jak Jíra z Roztok...

Jarka Holasová: Těšila jsem se při vstupu – ta výprava slibovala pouliční či jarmareční divadlo, kramářskou píseň. Očekávání bylo nesplněné. Hlavně ta zvukařina mi nevyhovovala. Takové umělé, ta konzerva. Svět nebe a pekla oddělený použitím portů – jsou přece i jiné prostředky.

Divačka: Na Krakovci toto provedení fungovalo – včetně zvuku.

Blanka Luňáková: K hraní loutkou: Není třeba vodit stále obě loutky – je možné jednu opřít, posadit, využít dekorace (studna, kámen, pařez) – umožní drobnou akce. Takto zůstává jen nedovoděná konverzačka.

Kristián Kubák: Pro mě je tématem pyšná touha Jíry. Je to legenda o právech zákazníka a požární bezpečnosti. Ale provedení atakuje hranici mého vkusu. Je to zapikolované v minulosti. Legendu oceňuji, provedení nepřineslo nic navíc, ani nedostalo základní kvalitě předlohy.

Jakub Hulák: Chci se souboru, pokud inscenaci hraje na hradech, zastat. Jsem potěšený ve srovnání s tím, co tam běžně

vidím. Je to vkusné, je zde práce s historickými fakty, postavami, ty jsou začleněné do příběhu. Ocenil jsem jednoduchost provedení. Ale bylo to mnohmluvné, akce byly dovysvětlovány. Zápletky ztroskotaly na motivu studny, příběh ztratil uvěřitelnost. Jako by všechny postavy zhlouply.

Luděk Richter: Problém je v tom, že anděl vkládá novou zápletku – sázku s ďáblem. Inscenace je akademická, doslovná. Je to jen ilustrace příběhu – nic závislého na jednání a využití loutky. Vše už je ve slovech. Unylá, zdoluhavá. Ale v rámci toho co vzniká v amatérském loutkovém divadle patří k nadprůměru.

Martina Hartmanová: Já se sice nudila, ale děti na představení dokázaly celou dobu s příběhem jít.

Herec: Představení je určené pro hrad Krakovec. Přijďte tam 11.7. v 16 a 21 hodin.

A borec nakonec má několik favoritů.

Jakub Hulák: (o Černém kocourovi) Já to nemůžu kritizovat, organizátoři nás ubytovali s Tomášem Hájkem spolu a nevím, co by se mi v noci mohlo stát.

Zdeněk Dočekal: Na začátku tam byla taková zvláštní zvuková stopa

Tomáš Hájek: To hučel meotar.

Zdeněk Dočekal: Rozvedl jste místa, která v povídce vůbec nejsou.

Divačka: (o Jírovi) Šla jsem na představení hladová a nějak mě to...

Jakub Hulák: ...nenasytilo. ●

Loutkocaching Celofestivalovka

NAD 30 MIN NEDÁM

Jednodenní keška

Vezmi žlutou tužku,
namaluj mi šroub

Heslo: ???

Gratulujeme nálezcům kešek

Michal a Radek

Věděli jste, že...

- Jíra z Roztok, hlavní postava z inscenace s nejdelším názvem na letošní Chrudimi, skutečně žil a byl to bohatý a vlivný muž. Zbudovaný hrad Krakovec byla velkolepá, výtvarně vyspělá luxusní stavba, směle konkurující obytným komfortem hradům královským.
- Prostřední jméno amerického spisovatele Edgara Allana Poea pochází od jeho adoptivní rodiny, která se ho ujala, když se ve třech letech stal sirotkem. Rodina po nějaký čas bydlela v Liverpoolu a tajemná Anglie se tak stala mladému Edgarovi zdrojem inspirace po celý život.
- Když si v italském stánku za Divadlem Karla Pippicha zakoupíte pizzu, dostanete k ní espresso za 10 Kč.
- Růže nemají trny na ochranu před predátory, ale proto, aby se vyšplhaly blíže ke slunečnímu světlu. Stonky růží jsou křehké a nedokáží se vytáhnout moc vysoko, pokud se nezaprou o nějakou dobrou oporu. Právě trny na sousedních stoncích jim tuto oporu mohou poskytnout.
- Všechny čepice pokrývají hlavu, ale ne všechno, co pokrývá hlavu, je čepice.

Bojovka!

Najdi místo na obrázku a dozvíš se, co dál!

pokračování z čísla 3

VYPRÁVĚNKA NA DOBROU NOC

Thalijka v Chrudimi

LuZ

Thalijka usilovně přemýšlela, co by Marionetce pomohlo. Za divadlem našla čtyřlístek pro štěstí. „To bude ono,“ zajásala. Pro jistotu také potichu nakoukla do řezbářského semináře a doufala, že právě tam najde něco dalšího, kdyby čtyřlístek nepůsobil. Ale nenašla. Vracela se k divadlu a ve chvíli, kdy přehopkávala kládu a snažila se soustředit na to, aby se nenamočila, tak si vzpomněla, jak ji jednou maminka vyprávěla o čarovné moci Chrudimky. Ta prý ale působí pouze ve festivalových dnech. Říká se, že ten, kdo se kapičkami z Chrudimky potře a něco si moc přeje, tomu se přání vyplní. Thalijka nabrala vodu do lahvičky a spěchala za Marionetkou. Vodu nakapala na čtyřlístek a Marionetce otřela hlavičku, ručičky, tělo a trochu omokřila i nitky. Zavřela oči a moc si přála její uzdravení. Seděla tiše a čekala. Odněkud se ozval potlesk, pak další a další. Zatímco seděla u loutky, bylo odehráno několik představení. Pomalu otevřela oči a... loutka dál vypadala nešťastně. A pondělní představení se blížilo. ●

pokračování zítra

představení

9.00 / 14.00 (A) / 16.30 (B) / 18.00 (C)

Kačenka Shingebiss

Malá scéna Divadla Karla Pippicha / BROULANANŠU, Praha / 20 min. / od 3 let

10.00 / 14.00 (C) / 16.30 (A) / 18.00 (B)

Erben 1862

Scéna MED / Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř / 25 min. / od 12 let

10.00

Jak Jíra z Roztok si hrad Krakovec vystavit nechal

Spolkový dům / LS Před Branou, Rakovník / 45 min. / od 6 let

11.00

Růženec, aneb, chybělo málo a mohla to být Růženka

Stan za Divadlem Karla Pippicha / Čmukaři, Turnov / 40 min. / od 3 let

12.30 / 15.00

Johanes Doktor Faust a Jenovéfa

Jeviště Divadla Karla Pippicha / Divadlo Alfa, Plzeň / 60 min. / od 9 let

13.00 / 15.00 (A, B, C)

Kocooři!

Letní kino / Dalda a Jelda, Brno / 45 min. / od 4 let

14.00 (B) / 16.30 (C) / 18.00 (A)

Výstupy s loutkou

Spolkový dům / SAL SČDO / 45 min. / 5 let

14.00 / 16.00 / 17.00 / 18.00

Prefaby

Klubovna Divadla Karla Pippicha / Plata Company + mir. theatre / 30 min. / od 12 let

14.00 / 15.00 / 16.00 / 17.00

TROJHLAS

Kinosál Muzea barokních soch / MAUR film, FAMU, UMPRUM, Západočeská univerzita v Plzni / 35 min. / od 5 let

21.30

TROJHLAS

MED / MAUR film, FAMU, UMPRUM, Západočeská univerzita v Plzni / 35 min. / od 5 let

koncert

19.00

MARTYHO BANDA

letní kino

dílny pro veřejnost

10.00 – 12.00

Krabicoví mupetáci

Slavoj Divadla Karla Pippicha / Theatr ludem, Ostrava

14.00 – 16.00

Vyrábíme loutky

za Divadlem Karla Pippicha / Čmukaři Trutnov

průběžně po celý den

Kreativní dílny

za Divadlem Karla Pippicha

průběžně po celý den

Kamínková dílnička

za Divadlem Karla Pippicha